

Veronika
Hundová

AGNES

Alisha
Lalesak

A OSTROV STĚNŮ

Už to jsou dva roky, co se Agnes vrátila ze Zakázané hory.
Od té doby život ve vesnici Magrejů
na ostrově Baulu pokojně plyne.
Jednoho večera se však stane něco,
co bylo doposud vyloučené.
Agnes se srazí se Stínem.

S každým dalším dnem přibývají nové případy
útoků těchto poloprůhledných bytostí na vesničany,
se kterými ještě donedávna žili v souladu.

Když se pak první z Magrejů začnou
proměňovat ve Stíny, je jasné, že času není nazbyt.
Rovnováha trvající po mnoho generací byla narušena
a nyní zbývá zodpovědět jedinou otázku:
Najde se někdo, kdo má dost odvahy na to,
aby zachránil celý ostrov?

Stýskalo se vám po odvážné Agnes, veselém Karim,
drzé koale Bobo, sucharském Gormovi,
moudrém Ezrovi a laskavé Leile?
Vydejte se s nimi na další dobrodružnou cestu.

Druhý díl románu o dívce Agnes je tu.
Napínavější. Legračnější. Ještě o něco delší.
S více ilustracemi.

Veronika Hurdová:
„Lze si udržet své krásné vnitřní světlo,
když svět kolem nás černá? Já věřím, že ano.
Jen je pro to potřeba něco udělat.“

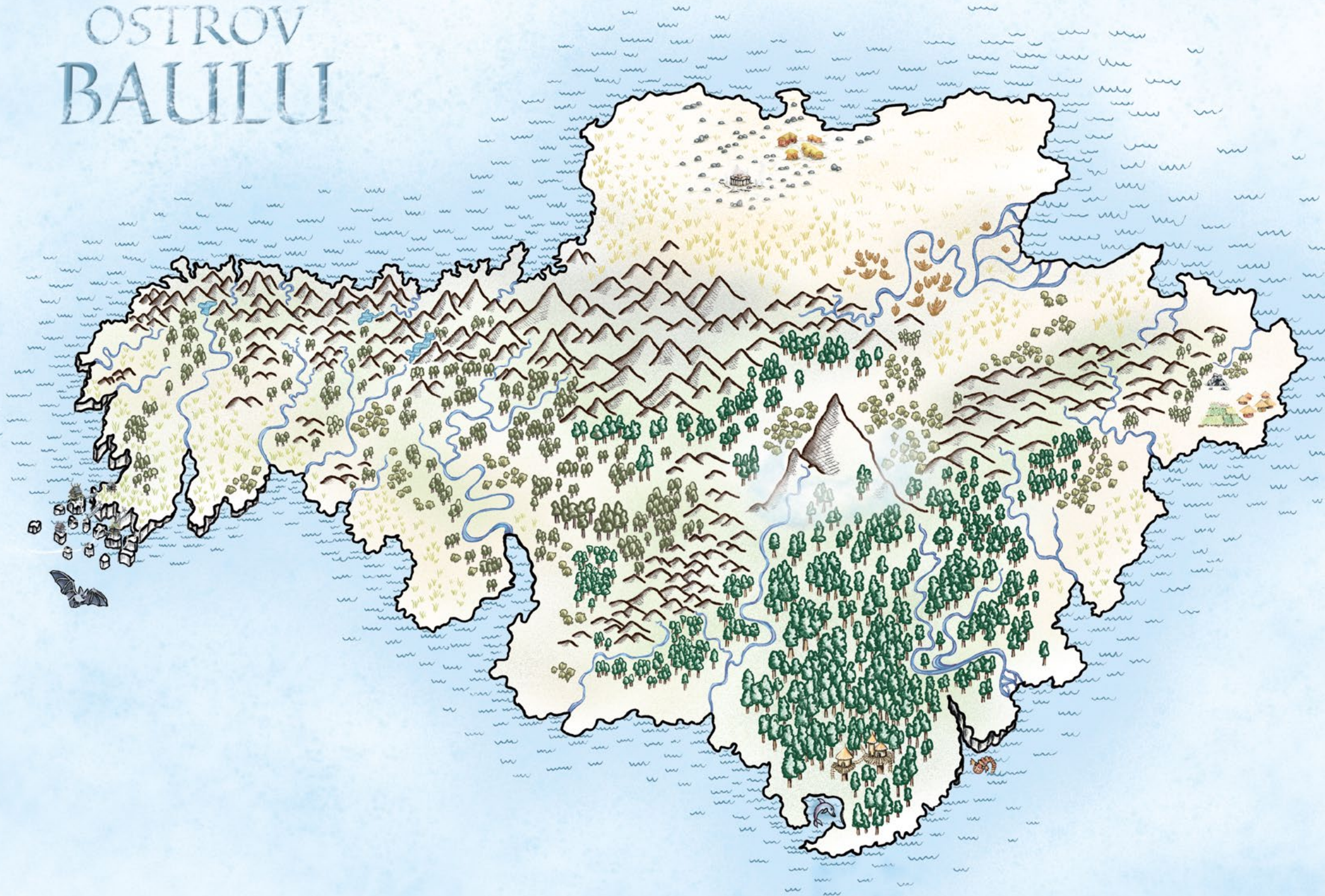
Knížka je určena pro čtenáře od 8 do ∞ let.

Veronika Hurdová

AGNES A OSTROV STÍNŮ

Ilustrovala Alisha Zalesak

OSTROV BAULU

Agnes a Ostrov Stínů
Copyright © Veronika Hurdová
www.krkvacimatka.cz
Illustrations © Alisha Zalesak
www.heywolf.com

tištěná kniha: ISBN 978-80-908210-1-9

pdf: ISBN 978-80-908210-2-6

EPUB: ISBN 978-80-908210-3-3

MOBI: ISBN 978-80-908210-4-0

PETROVI,
KTERÝ MI PO CELOU DOBU PSANÍ
VĚŘIL VÍC NEŽ JÁ SAMA SOBĚ
A NEÚNAVNĚ OPAKOVAL,
ŽE TO BUDE „KRÁSNÁ KNÍŽKA“.
DĚKUJU TI ZA TO,
ŽE VEDLE TEBE MŮŽU KVĚST.

1

„*A*uuu! U všech koalích prdelek! Agnes! To strašně bolí!“ Agnes pohladila malou skučící koalou po hlavičce a do chlupatého ouška jí zašeptala: „Musíš teď být trpělivá Bobo. Bude to trvat jen chvíli. Ezra tě prohlédne a pak vymyslíme, co s tím tvým bolavým bříškem.“ Koala se na Agnes zkroušeně podívala, ale pak vzdychla a nechala se vyšetřit.

Staříčkový Ezra mezitím zkušenými prsty opatrně prohmatával její nafouklé bříško. Bobo se už konečně přestala mrskat a odevzdaně ležela v Agnesině klíně.

„Agnes, mohla by ti Bobo prosím říct, co všechno od včerejšího dne snědla?“ Ezra se obrátil na dívku, protože ačkoli se jakožto šaman v léčení zvířat vyznal, jejich řeči nerozuměl.

Agnes se tedy otočila ke koale a napůl vyčítavě, napůl starostlivě se jí zeptala: „Bobo, tak šup. S pravdou ven. Čím ses zase nacpala?“

Bobo vykulila svá koráلكová očka a rychle zamrkala: „*Nic! Teda nic zvláštního! Jenom blahovičnickové listí.*“

Eukalyptus. Největší a vlastně i jediná pochoutka všech koal na světě. Agnes povytáhla obočí a tázavě si rýpla: „A toho listí bylo kolik?“

„*Eee... no... moc ne,*“ koktala Bobo. „*Ráno jsem měla trochu. Fakticky jen trošičku! Pak jsem si schrupla a dostala jsem z toho strašný hlad. Musela jsem se najíst, to přece chápeš, Agnes. A tak jsem jedla a jedla a pak už bylo najednou odpoledne, ani nevím, jak mohlo tak rychle přijít. A večer jsem nemohla jít spát s prázdným žaludkem, že ano. To musí uznat každý, kdo se někdy probudil hladý. Měla jsi někdy takový hlad, že by ses v noci...*“

Agnes zdvihla koalu do výšky svých očí a přísně se na ni zahleděla. Bobo zmlkla, protože jí bylo jasné, že před Agnes nic schovat nemůže. Tak jako nikdo z kmene Magrejů, ve kterém dívka žila.

Od té doby, co se vrátila z cesty na Zakázanou horu, uplynuly už dva roky. Svůj dar měla v sobě od narození. Používala ho každý den. Byl všem, včetně ní, na očích. Stačilo ho jen pojmenovat, ovládnout a předvést do svých dvanáctých narozenin na Úplňkové slavnosti, tak jako to udělala spousta jejích soukmenovců před ní.

Jenže občas se stane, že to, co máme přímo před nosem, nám zůstane skryté. Dary, se kterými se narodíme, vnímáme jako samozřejmé. To, čím se lišíme od ostatních a co nás činí jedinečnými, považujeme za obyčejné. Taková maličkost. Vždyť to ani nestojí za řeč.

Agnesin dar byl však natolik výjimečný, že se ve svých stávajících čtrnácti letech stala pro kmen Magrejů nedocenitelnou oporou. Když se po mnoha náročných zkouškách na vrcholku Zakázané hory setkala s černovlasou dívkou, vůbec netušila, že by někdo tak drobný a nenápadný mohl být klíčem k odkrytí jejího daru.

Ale tehdy, tam v burácející vichřici na samém vrcholku hory, ji poprvé napadlo, že kromě slov dokáže komunikovat i jinak. Ačkoli děvčátko s havraními vlasy vůbec neotvíralo ústa, Agnes jeho hlas slyšela tak jasně, jako by mluvilo v její hlavě. A najednou se jí to celé propojilo.

Slova jsou jen jedním ze způsobů, jímž s ostatními sdílíme to, co máme na srdci. Spousta myšlenek zůstane nevyřčených, a to i přesto, že jsou silné a důležité, plné citu a nahromaděných emocí. A právě tyhle myšlenky Agnes dokázala číst. Ty, které byly opravdové, ty které šly z nitra. Ty, které měly zůstat běžným uším skryty.

Byla jimi obklopena od narození. Někdy ji potěšily – to když si čas od času vyslechla nevyřčenou pochvalu. Jindy ji zklamaly – to když byla svědkem utajených myšlenek, které měly sílu ublížit. Ale nejčastěji ze všeho byla zmatená. To když lidé říkali něco jiného, než si mysleli.

I přestože byl kmen Magrejů veskrze mírumilovný a bezelstný, sem tam se jeho členové drobným šarvátkám, osobním sporům a pomluvám nevyhnuli. Za ty dva roky, během nichž svou schopnost uchopila a rozvíjela, se už naučila rozlišovat, které z myšlenek jsou určené pro všechny uši a které z nich slyší jen ona. Přesto bylo úlevné být v blízkosti lidí, jejichž myšlenky byly ve shodě a souladu s tím, jak vystupovali navenek. Šaman Ezra byl jedním z nich.

„Měl jsi pravdu,“ přetlumočila mu Agnes slova své koalí kamarádky. „Bobo se zase přecpala.“

„Inu,“ zasmál se šaman, „to nebylo zas tak těžké uhodnout. *Vždyť je to za poslední měsíc už podruhé.*“

„Takže zase bylinkový odvar?“

„Přesně tak. Počkej chvíli, namíchám ti tu směs hned.“

„Možná radši dvojitou dávku,“ povzdychla si s úsměvem Agnes, které se ulevilo, že Bobo bude do pár hodin zase v pořádku. Potom

se otočila na koalu a naoko přísným hlasem pronesla: „Slib mi, že už to neuděláš. Mám o tebe vždycky hrozný strach.“

Koala se provinile podívala své lidské kamarádce do očí a tichým hláskem v Agnesině hlavě pronesla: „*Slibuju.*“

Agnes by jí tak ráda věřila! Ale věděla, že vábivost eukalyptového listí je prostě někdy silnější než vůle malé, zato žravé koaly. Snad ji léčivý odvar z trpkých bylin aspoň na pár týdnů vytrestá a zmírní její sklony k přejídání.

2

Jsou dny, kdy všechno krásně a pokojně plyne. Dny, kdy se zdá, že vše, co se děje, se děje jak má. Jako kdyby sled věcí řídila vševědoucí Mocnost. Jedna událost pokojně přechází do druhé, druhá zapadá do třetí a třetí do čtvrté. Člověk jen sedí, pozoruje tu nádheru a říká si, že přesně takhle to chce a přesně takhle to má být.

Takové dny většinou nebývají k prasknutí přecpané zážitky. Obvykle se nestane nic výjimečného. A přesto právě takové dny zůstávají v našich myšlenkách nejdéle a vzpomínáme na ně ve chvílích, kdy umíráme.

Přesně takový obyčejný den se líně převaloval magrejskou vesnicí. Obloha byla pokryta laskavými mraky, které tlumily spalující žár odpoledních slunečních paprsků. Někteří z Magrejů žijících na jižním cípu tropického ostrova Baulu využili krásného počasí a vyrazili z úkrytu pralesních stromových chýší na pláž. Písek byl příjemně vyhřátý a u nohou svých matek se v něm batolily nejmenší

děti. Ty větší si hrály v mělkých vodách laguny, která byla obklopená skalami a tvořila tak bezpečné prostředí nejen pro nespočetné druhy ryb, ale i pro malé lidské neplavce.

Magrejové dávali dětem v projevu obrovskou svobodu. Do her nijak nezasahovali, důvěřovali jim, že samy nejlépe ví, čemu a proč se věnovat. Stejně tak se o ně zbytečně nestrachoali, protože magrejské děti vyrůstaly od narození s vědomím, že jsou v první řadě zodpovědné samy za sebe. A stejnou důvěru v ně dospělí vkládali v tom, že veškerá pravidla her si dokážou nastavit samy a občasné spory budou umět vyřešit i bez jejich pomoci.

Také se mohly připojit k jakékoli činnosti dospělých a pomáhat s čímkoli, dokud je to bavilo. Nikdo je nikdy nepeskoval a nenutil, aby se podílely na tom či onom. Přesto, nebo možná právě proto, se děti zapojovaly do světa dospělých rády a s rostoucím věkem i čím dál častěji. Chtěly ukázat, co v nich je. Chtěly být platnými členy kmene. A to nejen tím, že nejpozději ve svých dvanácti letech složily přísahu na Úplňkové slavnosti, ve které se zavázaly, že svým jedinečným darem budou sloužit kmeni a nebudou jej zneužívat ve svůj prospěch. Každodenní život přinášel mnoho jiných příležitostí, kdy mohly prokázat, že jejich pomoc je pro ostatní důležitá.

Magrejevové by ale sami nikdy nepoužili slova jako práce či zábava. Pro ně samotné to byl prostě život. Nebylo jej nutné nijak rozdělovat. Každý hleděl na to, aby byl nápomocen společnému cíli, který byl až legračně prostinký: spokojenost kmene. Nebylo tedy potřeba se postarat jen o štěstí ostatních, ale také o to svoje. Protože dokud v sobě člověk nosí zášť či pocity křivdy, nemá dostatek vnitřního světla, aby sytil ostatní.

Agnes už ale dávno nebyla dítě a dětských her se účastnila jen zřídkakdy. Ve svých čtrnácti letech trávila většinu času ve společnosti dospělých a svůj den plnila činnostmi, které přinášely užitek celému kmeni. Pomáhala s vařením, prala prádlo, přikládala ruku k dílu při vyspravování stromových chýší nebo – jako právě dnes – pletla nové ošatky a košíky z palmových listů.

S dalšími ženami kmene seděly v chládku stromů rostoucích na okraji pláže a za veselého rozhovoru se věnovaly každá výtvaru, který vznikal pod jejich hbitými prsty. Agnesiny ruce ještě nenabýly patřičného cviku a nebyla tak rychlá jako ostatní. Starší ženy jí však pomáhaly, kdykoli bylo potřeba. Se smíchem rozmotávaly nepovedené šmodrchance a jistými pohyby napravovaly, co nezkušená dívka pokazila.

„Já se to snad nikdy nenaučím,“ vzdychla nahlas Agnes, když se už snad podvacáté za tohle odpoledne zvedla a donesla ukázat svůj nevzhledný pokus o ošatku stařence, která byla i přes pokročilý věk a stále se zhoršující zrak pořád ještě nejzručnější pletačkou z celého kmene.

Babička se na ni laskavě zahleděla a mírným hlasem řekla: „To nevadí, děvčátko zlaté. Však se to jednou naučíš. Uvidíš!“

„Myslíš?“ nakrčila Agnes pochybovačně nos. „Já mám pocit, že nikdo nikdy nemohl být víc nešikovný než já.“

Nato se všechny přítomné ženy z kmene rozesmály. Agnes se po nich nechápavě rozhlédla. Smějí se snad jejímu neuměteltví? Ale kdepak. V hlavě se jí rozezněla zvonkohra melodií, v níž rozpoznala hlasy žen sedících v její blízkosti.

„Kdybys viděla, jak jsem začínala já.“

„Ve tvém věku jsem neuměla uplést ani tu nejjednodušší rohožku.“

„Většina mých košíků, které jsem ve svých začátcích upletla, skončila víš kde? Na smetišti!“

Do hlaholu hlasů, ze kterého dívka cítila přijetí a pohlazení, promluvil nakonec stařenka: „Všechny jsme nějak začínaly. Není chyba dělat chyby. Naopak! Čím víc jich uděláš, tím rychleji se naučíš,

kudy nevede cesta k cíli. *A to platí nejen o košících, ale i o všem ostatním, co tě v životě potká.*“

Agnes se ulevilo. Ještě před chvílí měla chuť s ošatkou praštit do písku a rozšlapat ji. Nyní ji však pokorně převzala z rukou babičky, která jí ukázala, v čem byla chyba a jak se jí příště vyvarovat. Příště, příště už bude Agnes vědět, jak na to!

Odpoledne se pomalu překulilo k večeru a slunce začalo klesat k obzoru. Jeho paprsky se měkce odrážely v jemných vlnkách laguny, v níž stále ještě řádily neunavitelné děti. Několika starším chlapcům se během dne podařilo ulovit dobrý tucet ryb. O večeri bylo postaráno.

Společně rozdělali oheň a začali na něm rybky opékat. Netrvalo dlouho a po pláži se linula vůně pečeného masa, která se ve vzduchu mísila se solí z vlasů magrejských dětí a srdečným smíchem jejich matek.

Bývají dny, kdy všechno krásně a pokojně plyne. Bývají dny, kdy se zdá, že vše, co se děje, se děje, jak má. Člověk jen sedí, pozoruje tu nádheru a říká si, že přesně takhle to chce a přesně takhle to má být.

Přesně tak si dnešní den budou Magrejové pamatovat.

A budou si ho pamatovat také jako poslední den, než se všechno pokazilo.

Na sklonku dne Agnes na prsou pyšně svírala ošatku, kterou se jí přes počáteční obavy nakonec podařilo dokončit. Stíny stromů sahaly přes celou pláž až ke břehu laguny, když se magrejské ženy a děti vydaly zpátky do pralesa. Nebyly to však jediné stíny, které Magrejové znali.

Kromě těch obyčejných tu byly ještě Stíny. Podivné kreatury, na jejichž přítomnost si Agnes nikdy nedokázala pořádně zvyknout.

Magrejové žijící na ostrově Baulu se rodili obdarovaní. Úkolem každého z nich bylo tuto svou jedinečnou, kouzelnou schopnost objevit a ovládnout, aby s její pomocí mohli kmeni pomáhat. To celé mělo jen jeden háček. Pokud do svých dvanáctých narozenin neslíbili svým darem sloužit ku prospěchu ostatních, stali se Stínem.

V Agnesině vesnici jich bloudilo několik desítek. Smutná, průhledná stvoření, ploužící se tiše pralesem. Ani živí, ani mrtví,

uvěznění v životě beze smyslu a radosti. Stíny trávil většinu svých dní nekonečným opakováním bezduchých činností, které nesloužily ani jim, ani nikomu jinému. Nebylo možné se jich dotknout. Nebylo možné s nimi mluvit. Podaná ruka jimi prošla skrz, pronesené slovo zůstalo viset ve vzduchu bez odezvy. Ony samy si svůj stav neuvědomovaly, ale pohled na ně byl skličující.

Stíny byly odsouzeny k živoření ve svých bezútěšných existencích až do dne, než došly uvědomění, že to, co žijí, není opravdové a naplňující. Jakmile prožely, ve stejném okamžiku se jejich smysl postrádající bytí rozplynulo jako pára nad hrncem a ony došly vysvobození.

Ačkoli byly ze své podstaty neškodné, Agnes děsily. Vynořovaly se nečekaně a tiše v těch nejmeně pravděpodobných chvílích. Se sklopenou hlavou prošly většinou kolem, ale občas si to neomaleně namířily přímo skrz některého z Magrejů. Starší z kmene mohli Agnes tisíckrát ujišťovat, ať si z toho nic nedělá, že se jí nemůže nic stát a že jí Stíny nijak neublíží. Ale zkuste tomu věřit ve chvíli, když vámi někdo projde! Br! Agnes vždycky po celém těle zamrazilo.

Skupinka Magrejů vracejících se z pláže do pralesa pomalu řídla, jak se postupně každý odpojoval do své chýše. Netrvalo dlouho a Agnes v tmavnoucím lese osířela. Rychlými pohyby vyšplhala

po žebříku vedoucímu k chýši, kterou obývala se svou maminkou Leilou. Od té doby, co se jejich tatínek Ian vydal jakožto náčelník kmene k Zakázané hoře, aby zachránil životy všech Magrejů, kteří jeden po druhém podléhali neznámé horečnaté nemoci, uplynulo už sedm let. Když se Ian několik měsíců nevracel a bylo čím dál jasnější, že už se nevrátí zřejmě nikdy, zastoupila Leila svého muže a stala se náčelnicí kmene. Smutek v sobě však nosila dál a žádného jiného muže si do svého života ani obydlí nepustila.

Místnost, jež byla dostatečně velká pro tři, tak obývala jen Leila se svou dcerou, která se právě nyní vracela po celém dni domů. Už byla skoro na vršku žebříku, když si povšimla Stínu bezhlesně visícího u vchodu do chýše.

„Bezva,“ odfrkla si Agnes. „Tý jsi mi tu teď scházel.“ Zastavila se uprostřed pohybu a chvíli vyčkávala, jestli se Stín pohne. Ten ale nehnutě spočíval ve dveřích a svým tělem blokoval průchod.

„No tak,“ zkusila to Agnes, „Stíne. Já vím, že mě stejně neslyšíš, ale nechtěl bys mi uhnout?“ Stín však dál jen stál a tiše na ni zíral. „Dobře teda. Řekl sis o to,“ povzdychla si. „Já teď prostě vylezu nahoru a projdu přes tebe.“ Kdyby si mohla vybrat, nejradši by nezvaného čumila odstrčila a vešla dovnitř. Ale copak to jde do někoho strčit, když je nehmotný?

4

Dívka se postavila ke Stínu čelem, nadechla se, zavřela oči a vykročila. Tělem jí projel známý, nepříjemně mrazivý pocit. Celá se otřásla, až ramenem narazila do rámu dveří. Ale počkat! Tohle nebyl přece rám! Vždyť ten je od jejího ramene ještě pěkný kousek. Tak co to tedy bylo?

„Ne. To není možné,“ zašeptala sama pro sebe. Opravdu se jí to nezdálo? Její tichý společník stále nehybně visel ve dveřích. A i když Agnes věděla, že se to nemohlo a nemělo stát, ta jistota v ní s každým okamžikem sílila. Nebylo pochyb. To, o co se její rameno právě otřelo, byl Stín.

„Á! Ty! Sraz v Doupěti. Okamžitě!“ vysypala ze sebe heslovitě Agnes.

Kari se ani nenamáhal pátrat po důvodu. Když si jeho kamarádka něco usmyslela, bylo lepší jí neodporovat. A tak jen mlčky přikývl a vydal se klidným krokem za ní. Agnesiny ruce a nohy se míhaly v rychlém tempu. Kari na ní viděl, že je rozrušená. Jenže to mohlo být způsobené naprosto čímkoli. Agnes stačilo maličko, aby se dostala do varu.

Jenže když se s někým znáte čtrnáct let a prožíváte spolu dobré i zlé, koukáte na něj jinak než náhodný kolemjdoucí. Přivíráte oči nad nedostatky a soustředíte se na to hezké, co v druhém je. Protože kdyby tomu tak nebylo, sežrali byste se zaživa. Kari měl na rozdíl od Agnes povahu mírnou a smířlivou. Spory řešil s rozvahou a než vyřkl nějaké hodnocení, dával si vždy čas na rozmyšlenou. Věděl,

že žádná polévka se nejí tak horká, jak se uvaří. A v případě Agnes to platilo dvojnásob.

I proto nyní nijak nespíchal, ačkoli Agnes před ním pádila směrem k Doupěti, jako by jí hořelo za patami. „Kari, tak pohni přece!“ křičela na něj udýchaně přes rameno. „Je to strašně moc důležité!“

Kari povytáhl obočí: „*Jako posledně, když jsi měla podezření, že ti někdo ukradl náramek, který jsi pak našla zahrabaný pod vlastním polštářem?*“

„Kari!“ zastavila se prudce v běhu a otočila se na něj. „Já tě slyším.“

„Na to už jsem si zvykl, že před tebou nic neschovám. Ale víš co? Je mi to jedno. S tím náramkem je to navíc pravda. *Hnala jsi mě tenkrát jako šílená do Doupěte a nakonec to byla úplná prkotina.*“

Agnes změkl výraz obličeje. Na tom, co řekl, něco bylo. „No dobře, možná si občas trochu zapřeháním. Ale teď je to opravdu důležité. Tak poběž už!“

Společně rychlými pohyby přeskakovali z větve na větev, pomáhali si provazovými žebříky a lanovými mostky nataženými mezi vzdálenějšími stromy. Hbitě ručkovali po stále užších a užších větvích a kvapně se vzdalovali od vesnice. Tam, daleko od všeho

a všech, se ukrývalo jejich nejvíc nejtajnější místo na světě. Jejich Doupě.

Za ty roky, kdy ho jako malé děti poprvé objevili, si dutinu stromu upravili tak, aby v ní mohli trávit dlouhé hodiny. Magrejové byli sice kmen přátelský, ale „občas až moc,“ jak ráda s úšklebkem dodávala Agnes. Najít si klidnou chvilku pro sebe, kdy by vás nikdo nerušil, byl někdy nadlidský výkon. Proto si oba střežili své společné tajemství o Doupěti jako oko v hlavě. Vstup do dutiny stromu byl tak umně zamaskovaný, že i kdyby náhodou někdo z kmene zavítal až sem, musel by odkrýt mnoho větví, aby si vůbec všiml, že se za nimi skrývá prostor o velikosti tak akorát pro dva sedící mladé Magreje.

Kari s Agnes nenápadně vklouzli do Doupěte a v rychlosti za sebou zamaskovali stopy. Seděli teď naproti sobě tak blízko, že kdyby natáhli paže, dotkli by se navzájem svých ramen. Ani jednomu z nich to nebylo nepříjemné. Prožili toho spolu už tolik, že byli spíš jako bratr se sestrou.

„Tak to vyklop,“ vybídl Kari Agnes. „Proč jsi mě sem hnala tentokrát?“

„Já... no... vlastně nevím, jak začít.“ Agnes váhala, jak vysvětlit něco tak šíleného a nevypadat u toho jako blázen. V hlavě však

uslyšela hladivý hlas svého nejlepšího kamaráda: „*Neboj se. Vždyť víš, že mně můžeš říct úplně všechno a nikdy tě neodsoudím. Pro mě jsi zkrátka pořád Agnes.*“

„Uf, tak jo,“ nadechla se zhluboka. „Ale slib mi, že se mi nebuděš smát.“

„Dobře, slibuju. *Nebo to aspoň zkusím.*“

„To je asi jedno. Stejně nevím, komu jinému bych to mohla říct. Všichni by si mysleli, že jsem se pomátla.“

Dívka se pustila do popisování událostí včerejšího večera. Kari jen mlčel a trpělivě přikyvoval, což mu vydrželo až do chvíle, než se Agnes ve vyprávění dostala k části, kdy prošla skrze Stín. Pak už to nevydržel a skočil jí do řeči: „Počkej, počkej. A jsi si jistá? Nemohl to být třeba rám dveří?“

„Ne, ani náhodou. Do dveří se ještě trefím.“

„A nespletla ses? Třeba to nebyl Stín, třeba...“

„Kari,“ skočila mu do řeči, „jakkoli to může znít šíleně, tak ti přísahám, jako že se Agnes jmenuju, že jsem včera vrazila do Stínu.“

Kari zvažněl. Vztáhl k Agnes ruku a ochranně ji položil kolem jejích ramen. „Dobře, nemusíš mě přesvědčovat. *Věřím ti.*“

„Nevím, co mám dělat,“ upřela na něj nešťastné oči. „Tohle se přece nemohlo stát. Nemělo by se to stát! Není to možné!“

„Já myslím, že bychom to měli někomu říct. Někomu dospělému, kdo si bude vědět rady. *Třeba naší náčelnici.*“

„Ne! Máme to neřeknu ani za nic!“ odbyla dívka šmahem jeho návrh, který slyšela, ač on sám ho nahlas nevyslovil.

„Hele, vím, že ti to přijde možná těžké. Ale tohle si prostě nemůžeme nechat pro sebe. Stíny nemají co vrážet do lidí. Jejich svět funguje odděleně od toho našeho. Co když se to stane znovu? Co když někomu Stín ublíží? Co pak uděláš?“

Na to Agnes neměla odpověď. Věděla, že Kari má pravdu, jakkoli se jí do svěřování se se svým zážitkem komukoli dalšímu vůbec nechtělo. Lepší vyhlásit planý poplach a snést následně trochu posměchu, až se to celé nějak rozumně vysvětlí, než... Agnes ani nevěděla co.

Její maminka Leila ji ale nikdy neodbyla hrubým slovem, ať za ní přišla s čímkoli. Netrávily spolu sice už tolik času, jako když byla malá, ale jejich vztah byl založený na oboustranném respektu a důvěře v to, že se navzájem nepotřebují kontrolovat a že si nemusí lhát.

Kari viděl, že je v Agnes malá dušička. Vždycky ji obdivoval za odvahu čelit výzvám, které ji o tolik přesahovaly. Když mu vyprávěla, čím vším si musela projít cestou na vrchol Zakázané hory,

několikrát se přistihl, jak je na ni hrdý. A také jak je vděčný, že právě tahle dívka je jeho nejlepší kamarádkou.

Kromě slov podpory toho pro ni nemohl udělat mnoho. Ale přece jen tu byla jedna věc. Jeho dar. Dar, který Agnes před dvěma roky zachránil a ona díky těm několika minutám, o které Kari svým vědomým dechem pozdržel půlnoc, stihla složit přísahu na poslední Úplňkové slavnosti před dvanáctými narozeninami.

A tak i dnes, jako už tolikrát předtím, svou kamarádku objal a společně počítali pomalé nádechy. Raz. Dva. Tři.

Svět okolo se zpomalil a jejich mysl též. „Tak jo,“ přikývla Agnes. „Udělám to, jak říkáš. Půjdu s tím za mámou.“

5

Kariho předpoklad se ukázal jako správný. Nebylo důvodu obávat se svěřit náčelnici s neobvyklým zážitkem, kterým si Agnes prošla. Matka si dceru s klidem a bez posuzování vyslechla. Neskákala jí do řeči, nezpochybňovala její slova. Leila byla dobrou náčelnicí, i když sama o sobě často pochybovala. Ale nejsou právě občasné pochybnosti o správnosti našich činů a poctivosti našich úmyslů důkazem toho, že jsme na dobré cestě?

Leila se snažila do každodenních záležitostí svého kmene zasahovat co nejméně. Dohlížela jen na to, aby bylo dodržováno několik základních pravidel, na kterých se společně dohodli. „Čím méně pravidel, tím spíš si je lidé zapamatují a budou se jimi řídit,“ říkala si mladá náčelnice pokaždé, když na ni někdo tlačil s tím, aby se nová situace vyřešila zavedením nového zákona. Mnohdy je důležitější si naslouchat a pokusit se navzájem si porozumět, než se odvolávat na shora daná nařízení.

Stejně jako se Leila snažila držet nízký počet pravidel usměrňujících chod jejího lidu, domnívala se také, že přespříliš časté svolávání kmene je spíš na škodu než k užitku. Když už se tedy jednou za čas setkání Magrejů konalo, všichni věděli, že se děje něco důležitého.

„Musíme svolat sněm kmene,“ pronesla Leila poté, co si vypo-
slechla celou příhodu.

„Sněm?“ tíkla Agnes. „Nestačilo by jen počkat, co se z toho vy-
vine? Třeba to nic není. Třeba jsem se spletla. Třeba...“

„Agnes, nemám důvod ti nevěřit. *A navíc je to tak závažná udá-
lost, že bych si do konce života vyčítala, kdybych tuhle situaci pod-
cenila.*“

„No tak jo. Ale mluvit budeš ty,“ špitla odevzdaně dcera náčel-
nice.

„Mluvit budeme obě. *Neboj se ničeho, podržím tě, když bude po-
třeba.*“

* * *

„Magreje! Magreje, prosím, utište se!“ zvolala Leila pevným
jasným hlasem z vyvýšeného místa, které halil chladivý stín stromů
na kraji pralesa. Ve stejnou chvíli začala pažemi ladně kroužit kolem
sebe a její dlaně kreslily do vzduchu neviditelné obrazce.

Tento tanec, který si vesničané z jižního cípu ostrova za ty roky
již tolik přivykli vídat, dokázal během pár chvil zahnat veškerou
nahromaděnou nervozitu a stres. Některé dary se mohou zdát
nenápadné. Mohou se na první pohled jevit méně zářící než ty
ostatní. Ale o to víc jsou možná nepostradatelné v úlohách, které
nám život předurčil. S přibývajícimi roky byla Leila za svůj dar čím
dál vděčnější.

„Jak je vám známo,“ pokračovala náčelnice k již ztichlým Ma-
grejům, „nikdy nesvolávám kmen, pokud k tomu není naléhavý
důvod. Na tomto setkání ale nebudu mluvit pouze já. Slovo dnes
přenechám především své dceři, která by se s vámi ráda podělila
o svůj zážitek.“

„Ráda,“ procedila Agnes mezi zuby tak tiše, aby ji nikdo neslyšel.
Je tolik věcí, co by teď udělala ráda, ale prohlásit se za blázna před
celou vesnicí mezi ně určitě nepatřilo. Věděla ale, že je to nutné.
Tahle neobvyklá situace si žádala odvážné kroky, a tak se zhluboka
nadechla a pustila se už potřetí do vyprávění o prazvláštním setkání
se Stínem.

Magreje napjatě poslouchali a nikdo se neodvážil do Agne-
sina příběhu vstoupit. Na jejich tvářích se střídaly výrazy údivu,
pochyb i strachu. Čtrnáctiletá drobná dívka se před nimi cítila jako

na pranyři. Jak ráda by teď vypnula všechny ty hlasy, které slyšela jen ona! Jak ráda by vnímala obyčejné a konejšivé ticho a pouze si domýšlela, co jednotlivé grimasy v obličejích vesničanů znamenají. Jenže ta změt myšlenek hrnoucí se do její hlavy byla neuvěřitelně silná a nedalo se jí ubránit.

„Co se nám to tu snaží namluvit?“

„Je potřeba nás strašit, když nemáme jiný důkaz, než výpověď jedné holky?“

„Vždyť u toho nikdo jiný nebyl, třeba se spletla!“

„Podle mě se snaží být jen zajímavá a přitáhnout na sebe pozornost. V jejím věku je to normální.“

Pochybnosti, znevažování, výsměch. Nic jiného k Agnes nedoléhalo. Cítila, jak jí do tváří vstupuje červená barva. Nejradši by na všechny ty obličeje pod sebou zakřičela a utekla. Jenže už věděla, že pokud se vydá na cestu, je potřeba nevzdávat se předčasně. Navíc když žádná z těch vět, které jí tak ubližovaly, nezazněla nahlas. Nikdo z přítomných nenašel dost kuráže říct jí do očí, co si o ní doopravdy myslí. Agnes v tu chvíli napadlo, že pokud je tu někdo zbabělec, určitě to není ona. Tahle myšlenka jí dodala odvahy a dál pevně stála po boku své maminky. Naprostá upřímnost je jediné správné řešení, když člověk neví, jak se k dané situaci postavit.

Po chvíli mlčení, kdy nechávala své vyprávění doznít, se znovu ujala slova: „Vím, že vám můj příběh připadá neuvěřitelný. Slyším pochyby každého jednoho z vás.“ Agnes se porozhlédla po hlavách pod sebou, z nichž některé se se studem sklopily, aby dívce nemusely hledět do očí. „Je možné, že jsem se spletla. Je možné, že jsem byla unavená a zareagovala jsem přehnaně. A věřte mi, že mi nečiní žádné potěšení se tu před vámi ztrapňovat a čelit všem těm posměškům.“

Možná to bylo Leiliným kouzlením, možná na Magreje dopadla dívčina upřímná slova, se kterými jim nabídla srdce na dlani v celé své zranitelnosti. Vesničané se konečně zklidnili a změt jejich hlasů v Agnesině hlavě ustala.

„Jak jsem již řekla,“ pokračovala, „možná to nic není. Ale možná je to něco, co bychom neměli podcenit.“

Leila si od své dcery převzala slovo: „Magreje, ráda bych vás poprosila, abyste v příštích dnech byli ostražití. Chci, abyste za mnou přišli s jakýmkoli neobvyklým, byť sebemenším zážitkem podobným tomu Agnesinu. Pozorujte Stíny a buďte bdělí. Nechci téhle události připisovat větší význam, než má. Ale ani před ní nechci zavírat oči. To je ode mě pro dnešek vše, děkuji vám za pozornost.“

Magrejové se za hlasitého štěbetání počali trousit do svých domovů a horem dolem rozebírali to, čeho byli dnes svědky. Jen staříčký šaman Ezra zůstal strnule sedět bokem ve stínu stromů a na tváři měl zasmušilý, ustaraný výraz.

6

Tolik se toho změnilo od doby, co se Agnes vrátila ze Zakázané hory. Za ty dva roky vyrostla z dítěte v mladou ženu. Byla sice stále menší a hubenější než vrstevnice, ale její krása – ač jemná a nenápadná, tak magicky přitažlivá – byla lákadlem pro takřka každého chlapce ve vesnici. Kroužili v její blízkosti jako můry kolem světla. A mnoho z nich se také spálilo.

Agnes o kluky nijak zvlášť nestála. Většina z nich jí připadala ubohých, jejich řeči byly trapně chvástavé. Ještě že její nápadníci neslyšeli tak jako ona, co si o nich myslí. Blbecci. To bylo to nejčastější, co Agnes naskakovalo při pohledu na jejich směšné tokací tanečky.

To všechno až do doby, než se o ni začal ucházet Adrian. O dva roky starší než ona. O hlavu vyšší než ona. Pro jeho dar, jímž byla schopnost odhalit nemoc dříve, než se stala pro tělo nebezpečnou, si ho šaman Ezra vyvolil jako svého nástupce a před rokem započal s jeho výcvikem. Adrian byl sebevědomý, zdatný, silný a také žádaný.

Nadbíhalo mu mnoho děvčat z vesnice. A on si jejich pozornosti užíval, ale vždy jen nezávazně. O to víc Agnes překvapilo, když jednoho dne přišel za ní a zeptal se, jestli by se s ním nešla projít.

„Jako já? Sama?“ vypadla z ní první přihlouplá věta, která jí přišla na mysl.

Adrian se usmál svým nacvičeným úsměvem a přikývl: „Přesně tak. Jen ty a já.“

Agnes nasucho polkla. Nikdy ji nenapadlo, že by o ni někdo jako on mohl projevit zájem. Byla zmatená a potěšená zároveň. A možná právě proto tenkrát před třemi úplňky na jeho nabídku přikývla. Od té doby spolu chodili na vycházky podél pláže několikrát do týdne.

Adrian nebyl jako jiní chlapci. Nesnažil se své city skrývat a otevřeně Agnes lichotil. A jí se to líbilo. Koupala se v jeho pozornosti a užívala si každý okamžik, kdy mohli být spolu.

„Chováš se jak opilá,“ neodpustil si jednou Kari rýpnutí, když mu Agnes toho dne už snad posté pěla ódy na to, jaký je Adrian skvělý a úžasný a kdovíjaký ještě.

Agnes na něj vyplázla jazyk. „To říkáš jenom proto, že mi závidíš. Měl by sis taky najít holku. Zájemkyní je víc než dost. Aspoň bys mě přestal prudit.“ Poté se otočila na patě a nadurděně odkráčela

od svého nejlepšího kamaráda pryč. A dobře že tak, protože jinak by zaslechla něco, co se před ní snažil Kari všemi silami utajit.

* * *

Večer byl jako stvořený k procházce po pláži. Slunce svými paprsky už jen z posledních sil hladilo kůži a od oceánu vanul osvěžující větřík. Adrianova dlaň si bez zaváhání našla tu Agnesinu a loudavým krokem se vydali společně podél břehu pryč z vesnice.

„Včera jak jsi vystoupila na sněmu kmene,“ začal opatrně Adrian, „to bylo docela odvážné.“

„Dík. Málem jsem k tomu odvahu nesebrala, ale máma mě do toho nakonec dostrkala.“

„Já bych před kmen nevylezl. *Nebo určitě ne s takovou věcí.*“

„Jak to myslíš?“ zeptala se s nejistotou v hlase.

Adrian si stále ještě nezvykl, že jeho dívka svůj dar používá neustále. Musel si dávat pozor na své myšlenky, které mohly být v kterémkoli okamžiku odhalené. A to by mu ne vždy hrálo do karet. „No,“ snažil se to rychle zamluvit, „myslel jsem to tak, že je to úplně neuvěřitelná věc. Stíny do našeho světa nikdy nevstoupily. Nikdo z nás se jich ještě nikdy nedotknul.“

„Ale já jo,“ pronesla lakonicky Agnes. „Věříš mi to?“

„Eee, vlastně nevím, co si o tom mám myslet. Možná kdybych měl nějaký důkaz, tak...”

„A nestačí ti, že to říkám já?”

Adrian nevěděl, kudy z toho ven. Aby zahnal myšlenky, které by rychle prozradily, že Agnesiným báchorkám zas až tak nevěří, přehodil kormidlo do zaručeně bezpečných vod. Myšlenky lze přerýt záplavou slov. A tam, kde člověka i slova zradí, nastupují činy. Adrian se zastavil v chůzi, zahradil svým tělem dívce cestu a s pohledem upřeným do jejích zelených očí řekl tím nejmedovějším hlasem, který dokázal nasadit: „Víš, že tě miluju, že jo?”

„Vím,“ vzdychla Agnes, úplně očarovaná Adrianovou blízkostí. „Taky tě miluju.”

První láska bývá opojná. Hlava se točí, zamilovaný nedokáže myslet na nic jiného než na toho druhého. Smysly se bez varování vypínají a podstatné detaily unikají. Adrian se naklonil k Agnes a pokusil se ji políbit na rty. Ta ale poplašeně cukla a nesměle sklopila hlavu. „Neboj se,“ zašeptal Adrian a vzal její bradu jemně mezi palec a ukazovák, aby jí obličej obrátil zpátky ke svému. Dívka zavřela oči v očekávání své první, opravdické pusy.

„Sss!” ozvalo se najednou vedle jejího ucha. Agnes sebou trhla a vyškubla se z Adrianova objetí. „Co to bylo?” vykřikla poplašeně.

Adrian se s neskrývaným zklamáním podíval na svou dívku, která nyní rozhodně nevypadala, že by chtěla pokračovat v tom, co před chvílí začali. „Co bylo co?” zeptal se otráveně.

„Ty jsi to neslyšel?”

„A co bych měl slyšet?”

„To zasyčení!”

„To se ti zdálo, lásko. *Nech to plavat.*”

„Ty mi nevěříš!” obvinila ho Agnes. „Ale bylo to fakt strašidelné. Těsně vedle ucha se mi ozvalo zasyčení. Ostré! Hnusné! Jako kdyby na mě útočil had!”

„Já...” Adrian se usilovně snažil ze sebe něco vypravit, aby před Agnes utajil rozmrzelost z toho, že jejich první líbání skončí nějakým zvukem, který údajně zaslechla. Ale jeho obavy byly zbytečné, Agnes už ho nevnímala.

Vytrhla se mu a rozběhla se po pláži směrem, jímž se od nich spěšně vzdalovalo bezduché, poloprůhledné stvoření, které pokud opravdu zasyčelo, pak by to rozhodně neměl nikdo z lidí slyšet.

7

Pod hvězdnatou oblohou vzplály ohně. Dunění bubnů se rozlehlo do dálky a zpěv mužů a žen se mísil s nočními zvuky džungle. Magrejové měli rytmus v těle. Hudba byla jedním ze způsobů jejich sebevyjádření, nedokázali si bez ní svůj život představit. Provázela je od narození po smrt, ať už na různých slavnostech nebo při běžných denních činnostech.

Kdykoli cítili v duši klid, jeden z nich se rozezpíval a ostatní se přidali. Když na ně naopak přišla špatná nálada, zalezli si na chvíli s bubínkem a pomocí jeho dunivého rytmu ze sebe smutek postupně vyhnali. Hudba je mocná, léčivá čarodějka. Dokáže se naladit na tóny duše, postupně s nimi splynout a posunout člověka přesně tam, kde má v danou chvíli být.

Nebylo potřeba zvláštní příležitosti k tomu, aby Magrejové na konci dne uspořádali malou oslavu. Jakýkoli, i ten nejprostší den tak mohl být pasován na výjimečný. A tak i dnešek, který byl úplně

obyčejný, se vesničané spontánně večer sesedli kolem ohně. Ti, kteří ještě nedorazili, byli postupně přivábeni radostnou písní, která se linula do všech koutů vesnice.

Od chvíle, kdy Agnes v zrcadlové síni na Zakázané hoře pohlédla do své minulosti a vyrovnala se s ostychem, jenž jí bránil plně vyjádřit její divokou povahu pomocí tance, byly tyhle večery za doprovodu hudby a zpěvu Agnesinými oblíbenými. Dnes v noci ale na radovánky s ostatními neměla vůbec náladu.

Seděla schovaná doma a nedokázala přestat myslet na to, jak sprintovala po pláži, aby dohnala Stín, který na ni zasyčel. Za sebou slyšela Adrianův křik: „Počkej! Kam letíš?! Neblázni! Vždyť je to jenom Stín!“

Ale ona věděla své. Byl to možná pouze Stín. A možná se jí to zase všechno jen zdálo. Jenže když se stanou dvě náhody po sobě, začnete pochybovat, zda to opravdu náhody byly. Stíny by se lidí neměly dotýkat. Stíny by s lidmi neměly mluvit. A přesto během uplynulých dvou dnů do ní jeden Stín vrazil a další na ni promluvil. Tedy spíš zasyčel. Ale to zasyčení bylo pěkně zlověstné.

Agnes pelášila po pláži, co jí síly stačily. Už byla příliš daleko, aby ji Adrian mohl vidět. Celá udýchaná se nakonec zastavila a opřená o kolena z posledních sil na prchající Stín zoufale zakřičela: „Stůj!“

Ten výkřik byl úplně zbytečný, protože Stíny nemohly se světem lidí komunikovat. Na lidské hlasy nikdy nijak nereagovaly, což jí vždycky připadalo trochu děsivé. Jenže tentokrát se stalo něco nečekaného. Prchající Stín se po jejím zvolání doopravdy zastavil, otočil se a chvíli se zdálo, že na ni dokonce zírá. Poté se k ní obrátil opět zády a neslyšně zmizel do snášejícího se šera.

Agnes si tu scénu pořád dokola přehrávala v hlavě. Zbláznila se už dočista? Může mít člověk pravdu, když s ní stojí osamocený proti všem? Ale ona věděla, co věděla. Stalo se jí, co se jí stalo. A z téhle své pravdy žádný prospěch neměla. Spíš naopak. Pokud se někomu svěří i s tím, že na ni Stín zasyčel, budou ji mít všichni za lhářku, která se na sebe snaží jakýmkoli způsobem upozornit.

„Ne, tohle si už prostě musím nechat pro sebe,“ rozhodla se nakonec Agnes, hodila starosti za hlavu a vydala se za svými soukmenovci na pláž. Třeba se jí podaří všechny ty podivnosti a pochybnosti ze sebe vytancovat.

Když k ohni dorazila, víření bubnů už nabíralo vysokých obrátek. Přidala se ke skupince podobně starých dívek a společně za divokého máchání paží, dupání nohou a hlasitého smíchu roztančily svá těla a plně se poddaly hudbě. Když je hlava příliš zaneprázdněná starostmi a člověk je z toho nešťastný, není lepšího léku než zaměstnat tělo.

Po notné době, kdy už tanečníci sotva popadali dech, navrhl kdosi: „Zazpívejme si Píseň vděčnosti!“

„Ano!“ ozvaly se podporující hlasy. „Píseň vděčnosti! Píseň vděčnosti!“

„Kde je Ezra?“ zeptal se jiný. Všichni se začali shánět po šamanovi. Nakonec ho objevili. Byl tu – a zároveň nebyl. Seděl tiše, stranou od veselícího se davu. „Ezro, potřebujeme tě! Pojď nám předzpívat!“

Ezra jen nepřítomně pozvedl hlavu a podíval se na prosebníky s výrazem, který značil, že byl se svými úvahami někde úplně jinde. V tu chvíli se rychle otrásl, jako by chtěl zahnat myšlenky, kterými se doposud zabýval. Jeho zrak se zbystril a Ezra pravil: „Jistě. Jistě! Píseň vděčnosti. Hned jsem u vás.“

Ztěžka se zvedl a pomalým krokem se vydal mezi své rozjásané soukmenovce. Bubny mezitím utichly, a to jen proto, aby mohly začít hrát rytmus Písně vděčnosti, která byla pro všechny Magreje tolik důležitou součástí jejich života.

Ezra vyčkal, až se rytmy jednotlivých bubeníků sladí a dav se ztiší natolik, aby mohl začít svým laskavým hlasem s nevelkým rozsahem zpívat: „Děkuji za slunce, jsem za něj vděčný.“

Načež mu ostatní Magreje sborově odpověděli: „Ó Mocnosti, děkujeme a jsme vděční.“

„Děkuji za vodu, jsem za ni vděčný.“

„Ó Mocnosti, děkujeme a jsme vděční.“

Ezra svým uklidňujícím projevem pokračoval dál a dál. Děkoval za půdu. Děkoval za vítr. Za stromy. Za hojnost potravy. Za laskavost, kterou mezi sebou lidé jeho kmene rozvíjejí.

Po odzpívání mnoha takových manter se vesničané ztišili a nechali doznít meditativní zvuk bubnů. Za úplného ticha, které protínal jen praskot jiskřiček prchajících z plamenů, Ezra vybídl prvního z Magrejů, jenž seděl po jeho pravici. Mladý muž, který mohl být šamanovým vnukem, vážným hlasem pravil: „Děkuju za svou ženu, která se každý den s nekonečnou trpělivostí stará o našeho malého synka. Jsem za ni vděčný.“

Starší žena po mladíkově boku řekla: „Jsem vděčná za to, že jsem ráno vstala bez bolesti v kříži a dnes večer tu mohla tančit skoro tak jako tyhle mladé ještěřičky.“ Dívky, kterým byl kompliment směřován, se zvesela zahihňaly.

Vesničané se jeden po druhém svěřovali ostatním s veselými maličkostmi i dojemnými obyčejnostmi svých všedních dní, které by mohly zůstat nepovšimnuté, kdyby nebyly vysloveny nahlas. Magrejové si byli vědomi toho, že vděčnost není něco, co by přicházelo samo od sebe. A že čím víc si budou připomínat tyhle střípky

každodennosti, tím spíš k nim budou pozorní. Jejich životy pak budou vděčností naplněné.

Kolečko se pomalu blížilo ke svému konci, až došla řada na šamana, který měl celý kruh uzavřít. Ezra dlouho mlčel. Nebývale dlouho. Lidé byli zvyklí, že ze sebe pokaždé vysype hned několik věcí, za které je vděčný.

Všichni mu napjatě viseli na rtech a čekali. Starý muž konečně promluvil: „Jsem vděčný za rovnováhu, ve které jsem mohl prožít většinu svého dlouhého života.“

8

Tak jsme tu zbyli zase jen ty a já," pronesla Agnes do tmy, „kterou narušovalo pouze měkké světlo dohasínajících uhlíků. Od muže sedícího vedle ní ji dělily tři generace. Přesto měli tolik společného!

Ezra, jako by snad uměl číst myšlenky, promluvil: „Asi už to tak vypadá, že jsme oba nevyléčitelné sovy.“ A byla to pravda. Zatímco většina Magrejů vstávala často i před rozbřeskem, Ezra i Agnes byli v tomhle výjimkou. Rána si vychutnávali pomalu a s rozvahou, ale jakmile se začalo šerit, ožívali. Když pak padla noc a ostatní vesničané se pomalu trousili do svých chýší, byli to právě oni dva, kdo často zůstali sedět u ohně jako poslední.

Už si na to oba zvykli a většinou ani nemuseli mluvit. Agnes za to byla ráda. Ne snad že by rozhovory s Ezrou nebyly zajímavé a obohacující. Ale někdy je ve společném mlčení mnohem větší síla. Mlčet pospolu a zároveň v tom tichu nalézat souznění dokáží

jen opravdoví přátelé. A tak – ač to nikdy ani jeden z nich nevyslovil – jejich občasné noční sedánky u ohně měly pro oba nádech spiklenectví.

„Přijdeš mi poslední dny nějaký smutný, Ezro. Děje se něco?“ zeptala se Agnes, která drbala za oušky malou koalou rozvalující se v jejím klíně, ačkoli to už dávno nebylo potřeba. Bobo už zase hlasitě pochruovala.

Šaman místo odpovědi jen tiše zamručel. Po chvíli pravil: „Před tebou stejně nic neutajím, že ano?“

Agnes by mu tak ráda řekla, s jakou chutí by někdy svůj dar vypnula! Jak je to někdy únavné slyšet i to, co slyšet nechce. Ale nechtěla přilévat olej do ohně, když jejího přítele zjevně cosi trápilo. Na chvíli se cítila starší než on. Zatoužila ho obejmout jako malé dítě a uklidnit, že je tu pro něj. „Všechno bude dobré, neboj se. Mně můžeš říct cokoli.“

„Já vím, Agnes. Jen si nejsem jistý, jestli tě do toho zatahovat a kazit ti ty bezstarostné chvíle dospívání, jež právě prožíváš. Už takhle sis prošla zkouškami, které...“

Dívka mu skočila do řeči: „Ezro, já to zvládnu. Právě proto, že jsem prošla všemi těmi zkouškami. Jsem silná, nemusíš se o mě strachovat.“ Pak se odmlčela a záhy na to dodala: „Pro začátek bys

mi mohl třeba vysvětlit, cos myslel tou větou, kterou jsi dnes uzavřel kruh vděčnosti.“

„Jsem vděčný za rovnováhu, ve které jsem mohl prožít většinu svého dlouhého života,“ zamumlal šaman bezbarvým hlasem.

„Ano!“ vykřikla. „To bylo fakt zvláštní poděkování. Vlastně mu vůbec nerozumím. Cos myslel tou rovnováhou? A proč za ni děkuješ právě teď? Vždyť tvůj život přece ještě není u konce!“

Ezra bez povšimnutí přeskočil otázky, kterými jej dívka zasypala, a začal z jiného soudku: „Agnes, řekni mi, jak to bylo s tím Stínem?“

„No...“ začala dívka nejistě, „všechno už jsem vyprávěla na sněmu kmene. Zkrátka jsem jen chtěla jít domů a místo toho, abych Stínem prošla skrz jako obvykle, bylo to, jako bych vrazila do skutečného člověka.“

„Já vím, já vím, ale neunikla v tom vyprávění nějaká drobnost? Něco, co ti přišlo nepodstatné, ale přece jen se to stalo? Něco, co té příhodě předcházelo?“

Agnes svraštila čelo, jak se usilovně snažila vzpomenout si na večer, který se od včerejška snažila vytěsnit z hlavy. Přehrávala si celou scénu znovu a znovu, až se najednou v jejích očích objevil jas: „Vlastně ano. Ale je to úplná hloupost. Řeknu ti to, ale musíš mi slíbit, že si o mně nebudeš myslet, že jsem se pomátla.“

Šaman jen přikývl, nebylo třeba slov. Jejich tiché spiklenectví bylo jako přístav důvěry, kde mohli jeden druhému nabídnout své srdce beze strachu, že by jim bylo ublíženo.

„Dobrá tedy,“ pokračovala dívka. „Když jsem ležla po žebříku nahoru, Stín už tam stál. Skoro to vypadalo, jako by tam na mě čekal. Já vím, že to bude znít bláznivě, ale zakřičela jsem na něj, ať jde pryč, že chci jen projít domů.“

„A co on na to?“ vybídl Agnes k dalšímu povídání šaman.

„No samozřejmě že nic. Nejsem hloupá. Víím, že Stíny nás neslyší. Ale já na ně stejně občas mluvím. Když se k nim chovám jako k normálním lidem, tak...“

„... tak ti nepřijdou tak strašidelné?“ dokončil za ni Ezra větu.

„Jo. Přesně tak,“ odpověděla Agnes s úlevou, že se šaman nejenže jejímu strachu nevysmívá, ale dokonce pro něj má pochopení.

Starý muž se vyptával dál: „A zareagoval tehdy večer Stín na tvoji výzvu?“

„Jasně že ne! Ani v nejmenším. Dokonce – kdybych nevěděla, že to není možné – tak bych řekla, že v těch dveřích stál naschvál. V jeho pohledu bylo něco jako výsměch a pohrdání.“

Ezra dlouho, předlouho mlčel. Poté se na ni nečekaně obrátil. V jeho tváři osvětlené dohasínajícím ohněm se zračily obavy: